

சங்க தமிழர் வாழ்வியலில் சுட்டும் கொடை மாண்பு

திருமதி.ர.சசிகலா

உதவிப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, டாக்டர் சாகிர் உசேன் கல்லூரி,
இளையான்குடி

முன்னுரை

சங்க காலத்தில் அரசர்கள் கொடை வள்ளல்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். தம்மைப் பாடி வரும் புலவர்களுக்கும், மற்றவருக்கும் பொன்னையும் பொருளையும் வரையாது கொடுத்து மகிழ்ந்தமை சங்க இலக்கியங்களால் உணரமுடிகிறது. ஆற்றுப்படை இலக்கியங்கள் மன்னர்களின் கொடைத்தன்மையைக் கூறுவனவாக இருத்தலைக் காண்கிறோம். கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள் மூலமும் மன்னர்களின் கொடைத் தன்மையை அறியமுடிகிறது என்பதை இக்கட்டுரை வழி காணலாம்.

ஈதலின் சிறப்பு

ஈகையில் சிறந்த பெரியோர் ஏனையோர் தம்பால் வந்து வறுமை கூறி இரப்பதற்கு முன்பாக விரைந்து அவர்க்கு உதவுவர்.

‘இல்லது நோக்கி, இளிவரவு கூறாமுன்
நல்லது வெ.கி, வினை செய்வார்’¹

(பரி. 10: 87-88)

இங்ஙனம் உதவுவீரா என்றும் தம் பெயர் நிலைக்க வாழ்வோராவர்.

‘துன் அருஞ்சிறப்பின் உயர்ந்த செல்வர்
இன்மையின் இரப்போர்க்கு ஈயாமையின்
தொன்மை மாக்களின் தொடர்பு அறியலரே’²

(புறம். 165: 3-5)

என்பதனால் ஈவோர் பால் புகழ் நிலை பெறுதல் பெறப்படும். இரப்பார்க்கு ஒன்று ஈயாமல் கரத்தல் மிக அழிவு தரும் செயலாகும்.

‘தொலைவு ஆகி, இரத்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு’³

(கலி.2:11)

‘இல் என, இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாயை இழிவு’

(கலி. 2:15)

‘இடன் இன்றி இரந்தோர்க்கு ஒன்று ஈயாமை இழிவு’⁴

(கலி. 2:19)

எனவரும் கலித்தொகை அடிகளால் உணரலாம். பிறர்க்கு 14 வதில் விருப்பமுடையோர்க்குச் செல்வம் பெருகுதல் இயல்பாகும். ‘பிறர்க்கொன்று ஈயாது வீயும் உயிர் தவப் பலவே’ (புறம். 235: 19-20) என்ற படி ஈவோர் மிக அரியவராவர். ஈயாது, செல்வத்தை கரந்து வைப்போர், பொருள் பார்க்கும் பயன்படாது அது அழிந்து போகும்.

‘செல்வத்துப் பயனே ஈதல்

துய்ப்பேம் எனினே தப்புநபலவே’⁵

(புறம். 189: 4-8)

என்பதால் பொருளை நாமே அத்தனையும் அனுபவிப்போம் என்றில்லாது செல்வம் பெற்றதனால் ஆய பெரும் பயனாம்.

கொடை வள்ளல்

கொடைக்கு அக்குரன் என்பவன் எடுத்துக்காட்டப்படுகிறான்.

‘அக்குரன் அனைய கை வண்மையையே’⁶

(பதிற். 14:7)

நல்லியக் கோடன் என்பான், அவனுக்கு முன் வாழ்ந்த கொடையிற் சிறந்த எழுவர் மேற்கொண்டிருந்த கொடையாகிய பாரத்தைத் தான் ஒருவனே தாங்கி வாழ்ந்தான் எனப் பாராட்டப்படுகிறான்.

‘எழுவர் பூண்ட ஈகைச் செந்துகம்

விரிகடல் வேலி வியலகம் விளங்க

ஒருதான் தாங்கிய உரனுடைய நோள்தாள்

.....

நல்லியக் கோடன்’⁷

(சிறுபாண். 113-115; 115:126)

இவனைப் போன்று குமணனும், வள்ளல் எழுவரும் இறந்த பின்பு இரந்து வரும் பிறர் துன்பத்தைத் தாங்கி விளங்கினான் என்பதை,

‘எழுவர் பாய்ந்த பின்றை அழிவரப்
பாடி வருநரும் பிறரும் கூடி
இரந்தோர் அற்றம் தீர்க்கு என விரைந்து இவண்
உள்ள வந்தெனன் யானே’⁸

(புறம். 158: 17-20)

என்று பெருஞ்சித்திரனாரும் கூறுவர். முற்பட்டு விளங்கிய கொடை வள்ளல்கள் எழுவராவர். பாரி, ஓரி, மலையன், எழினி, பேகன், ஆய், நள்ளி என்போராவர். இது புறநானூற்றில் காணும் (158) பெயரளவு ஆகும். இப்பெயரளவு வள்ளல்கள் வாழ்ந்த காலம் கருதியா அல்லது அவர்தம் சிறப்புடைமை கருதியா என்பது புலனாகவில்லை.

பெருமித வாழ்வு

ஈதலால் ஒருவனுக்கு இன்பமும் புகழும் பெருகும். ஈதலோடு ஒருவனுடைய நற்குணங்களும் அறநிலை திறம்பா நடுநிலைமையும் போர் வெற்றியும் ஒருவனது வாழ்க்கையில் பெருமிதத்தை உண்டாக்கும். தொல்காப்பியரும் கல்வி, அஞ்சாமையோடு கூடிய வீரம், கொடை, புகழ் என்பனவே பெருமித வாழ்க்கைக்கு அடிநிலை என்பார்.

‘கல்வி, தறுகண், புகழ்மை கொடை எனச்
சொல்லப்பட்ட பெருமிதம் நாளகே’⁹

(தொல். மெய்.9)

என்பது தொல்காப்பியம்

‘இன்பமும் ஈதனும் மூன்றும் பொருள்
இல்லார்க்கு இல்லை’¹⁰

(நற். 214: 1-2)

என்பதினால் பொருளால் ஒருவன் இன்பத்தையும் புகழையும் பெறுதல் பெறப்படும்.

‘பாடுநர், கொளக் குறையாச் செல்வத்து, செற்றோர்,
கொளக் கொளக் குறையாதளைச் சான்றோர்
வன்மையும், செம்மையும் சால்பும், மறனும்,
புகன்று புகழ்ந்து, அசையா நல் இசை,
நிலம் தரு திருவிள், நெடியோய் நின்னே’¹¹

(பதிற். 82: 12-16)

என இளஞ்சேரலிரும் பொறை புகழ்ந்து பேசப்படுகிறான். இவனுடைய நல்லிசைக்குச் செல்வ மிகுதியும் படைப் பெருக்கமும் கொடைத்திறமும் நடவுநிலையும் சால்புடைமையும் வீரமும் நிலைக்களமாக அமைந்தன என்கிறார் புலவர்.

தலைகொடுத்து குமணன்

குமண வள்ளல் தன் தம்பியால் நாடு கொள்ளப்பட்டு காடே உறைவிடமாய் வாழ்ந்த காலத்தும் தன்னிடம் வந்த பெருந்தலைச் சாத்தனாருக்குத் தன் தலையையே கொய்து கொண்டு சென்று அதற்கு விலையாகத் தன் தம்பி அறிவித்த பொன்னைப் பெறுமாறு, வாளைப் புலவர் கையில் கொடுத்தாராம். இந்நிகழ்ச்சியை,

‘கேடுஇல் நல்இசை வயமான் தோன்றலைப்

பாடி நின்றளனாக கொன்னே

பாடு பெறு பரிசிலன் வாடினேன் பெயர்தல் என

வாள் தந்தனனே தலை எனக்கு

தன்னின் சிறந்தது பிறுது ஒன்று இன்மையிள்!

ஆடுபலி உவகையொடு வருவல்

ஓடாப் பூட்கை நின்கழமை யோற்கண்டே’¹²

(புறம். 164: 8-15)

எனவரும் பெருந்தலைச் சாத்தனாரின் வாக்கினால் அறியலாம். இவ்வாறாகத் தமது உயிரையும் இரப்போர்க்காகக் கொடுக்கும் வண்மையாளர்கள் வாழ்ந்தனர். ஈகைப் பேரறம் தமிழகமெங்கும் செழித்து விளங்கியது.

புகழ்பட வாழ்தல்

இல்லோர்க்கு ஈந்து புகழ்பட வேண்டுமென்பது முக்கிய குறிக்கோளாகவும் கொண்டிருந்தனர். ஒருவன் தன் சுற்றத்தார்க்கும் பிறர்க்கும் ஈந்து, புகழுடையவனாக வாழ்தலே அவன் தன் பெயரை என்றும் நிலைக்கச் செய்ய வல்லது.

‘வசையும் நிற்கும் இசையும் நிற்கும்

அதனால் வசை நீக்கி இசை வேண்டியும்

நசை வேண்டாது நன்று பொழிந்தும்

நிலவு கேட்பு பல களிற்றொடு

பொலம் படைய மா மயங்கிட

இழை கிளர் நெடுந்தேர் இரஏலர்க்கு அருகாது

கொள் என விடுவை ஆயின், வெள்ளென்,

ஆண்டு நீ பெயர்ந்த பின்னும்
ஈண்டு நீடு விளங்கும் நீ எய்திய புகழே'¹³

(புறம். 359: 10-18)

இரப்போர்க்கு ஈயும் பாங்கு

இரப்போர்க்கு உண்டியும் உடையும் பொன்னும் மணியும் பிற பொருள்களும் அளித்துப் போற்றுவது செல்வம் உடையோரின் சிறந்த கடனாக விளங்கியது. இரப்போரின் கை நிறையப் பொருள்களை அள்ளிச் சொரிந்தனர். மழையைப் போன்று பயன் கருதாது எல்லோர்க்கும் வாரி வாரி வழங்கினர். ஒரு நாள் போல் எந்நாளும் ஈதலில் குறை காட்டாது பிறர்க்கு வழங்கி மனம் உவந்தனர்.

‘மடை வேண்டுநர்க்கு இடை அருகாது,
அவிழ் வேண்டுநர்க்கு இடை அருளி’¹⁴

(புறம். 366: 17-18)

‘இரப்போர் ஏர்து கை நிறைய, புறப்போர்
புலம்பு இல் உள்ளமொடு புதுவ தந்து உவக்கும்
அரும் பொருள் வேட்டம்’¹⁵

(அகம். 389: 11-13)

மழையினும் மிகுதியாக ஏற்பார்க்கக் கொடுத்தலைப் பின்வரும் பாடற்பகுதிகள் வெளிப்படுத்துகின்றன.

‘மைபடு மலர்க்கழி மலர்ந்த நெய்தல்
இதழ் வனப்பு உற்ற தோற்றமொடு, உயர்ந்த
மழையினும் பெரும்பலம் பொழிதி அதனால்
பசியுடை ஒக்கலை ஓரீஇய
இசைமேம் தோன்றல்!’¹⁶

(பதிற். 6:16-20)

‘பரந்து இடம் கொடுக்கும் விசுப்பு நோய் உள்ளமோடு
நயந்தனர் சென்ற நும்மினும், தாள் பெரிது,
உவந்த, உள்ளமோடு, அமர்ந்து இனிது நோக்கி

.....
மழை சுரந்தன்ன ஈகை நல்கி
தலை நாள் விடுக்கம் பரிசில்’¹⁷

(மலைபடு : 558:560, 580-581)

ஒருவன் கொடுக்கும் கொடை இரப்போன் மீண்டும் மற்றொருவர்பால் சென்று இரக்க வேண்டாத வகையில் அவள் வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய எல்லாப் பொருள்களும் உதவப்பட்டன.

முடிவுரை

பிறர்க்கு உதவுவதற்கும் நல்ல உள்ளம் அமைதல் வேண்டும். தன்னிடம் இல்லையென்று வந்தவர்க்கு இல்லையென்று மறுக்காது கொடுப்பது சிறந்த பண்புடைமையாகும். இத்தகைய உள்ளத்தை வானம் போல் பரந்த உள்ளம் என்று ஒருவர் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வளவு குறைவாக இருந்த போதிலும் கரவாது இருப்பதைக் கொடுப்பது ஈவோர்க்குரிய சிறந்த பண்பாகும். பிறர்க்கு ஈந்து புகழ்பட வாழ்தலைப் பெரியோர்கள் நமக்கு வலியுறுத்துகின்றர் என்பதை சங்க இலக்கிய நூலின் வழி அறிய முடிகிறது.

துணைநூற்பட்டியல்

1. பரிபாடல், 10: 87-88
2. புறநானூறு, 16: 3-5
3. கலித்தொகை, 2:11
4. மேலது., 2:15
5. புறநானூறு, 189: 7-8
6. பதிற்றுப்பத்து, 14:7
7. சிறுபாண்நாற்றுபடை, 113: 115-126
8. புறநானூறு, 158: 17-20
9. தொல்.மெய், 9
10. நற்றிணை, 214: 1-2
11. பதிற்றுப்பத்து, 82: 12-16
12. புறநானூறு, 164: 8-15
13. மேலது., 359: 10-18
14. மேலது., 366: 17-18
15. அகநானூறு, 389: 11-13
16. பதிற்றுப்பத்து, 6: 16-20
17. மலைபடுகடாம், 558-560, 580-581